

'Cold Blood' laat je binnen gluren in de trukendoos van Jaco Van Dormael en Michèle Anne De Mey

Els Van Steenberghe Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

20/09/16 om 13:50 - Bijgewerkt op 21/09/16 om 16:49

Bron: Knack Focus

In 2011 verbaasden filmregisseur Jaco Van Dormael en zijn levenspartner choreografe Michèle Anne De Mey de wereld met *Kiss and Cry*, een kleinood waarin dansende vingers en gesofisticeerde filmcamera's de hoofdrol speelden. Het duo bewandelt diezelfde weg in *Cold Blood* en dat levert alweer een parel op.

© Julien Lambert

The Play = Cold Blood

Gezelschap = Thomas Gunzig

In een zin = In *Cold Blood* worden zeven sterfgevallen magisch mooi in beeld gebracht met weinig meer dan wat maquettes, enkele dansende vingers en enkele camera's. Meer nog dan over de dood vertelt *Cold Blood*, zowel inhoudelijk als

vormelijk, over precieze toewijding en hoe die toewijding het leven glans heeft, zelfs tijdens de barste momenten. Wondermooi om (in) te zien.

Hoogtepunt = Een van de teerste momenten is de scène waarin op het scherm een vrouw te zien is die achter het raam van een herenhuis door de ruimte lijkt te zweven, in een witte nachtjapon. Tegelijkertijd zie je onder het scherm hoe De Mey achteraan op de scène op een zwarte balk ligt en sierlijk beweegt. Zij wordt gefilmd door een camera die vooraan op de scène door een horizontaal geplaatste herenhuisgevel filmt. Zo intrigerend om te zien hoe zulk een teer beeld door zo veel technisch vernuft tot stand komt.

Quote = 'Het is donker.

Je ogen zijn open, maar je ziet niets.

Je hebt je telefoon uitgezet

Dat heeft men je gevraagd.

Je zegt bij jezelf dat je in het theater bent

En toch ben je al ergens anders

Je zult zeven doden sterven

Zonder angst en zonder vrees.

Elke dood is verbazend.

Elke dood is de eerste.

De dood, dat is als het leven.

Er zijn er geen twee gelijk.'

Meer info: www.kvs.be

Bewondering. Dat is wat je aan je zijde kluistert in een theater- of concertzaal en wat je telkens opnieuw die black box in jaagt.

Bewondering voor de virtuositeit van de makers. Voor hun durf ook. De moedigste meester van dit najaar is wellicht Nick Cave, die met [Skeleton Tree](#) een uitzonderlijke plaat maakte nadat zijn vijftienjarige zoon vorige zomer om het leven kwam. Het denken aan de dood ligt ook aan de basis van de parel die Jaco Van Dormael en Michèle Anne De Mey maken, bijgestaan door tien performers op de scène. Of moeten we 'set' zeggen?

Want de voorstelling *Cold Blood* is evengoed een filmvertoning. En tegelijkertijd ook 'the making of' van die film. Boven de scène hangt een enorm projectiescherm. Onder dat scherm zijn een tiental performers - inclusief Van Dormael - in de weer met camera's en maquettes waarin handen dansen alsof het getrainde danslijven zijn.

Van Dormael geeft je een inkijk in het vernuftig construeren van ogenschijnlijk simpele beelden van waterplasjes, bossen, wolken en nachtelijke steden waardoorheen de elegante vingers van Michèle Anne De Mey wandelen of dansen.

Muziek van onder meer David Bowie en Nina Simone maken het plaatje af. Dat klinkt misschien 'mooi maar oppervlakkig'. Dat is het geenszins. Thomas Gunzig schreef een tekst die door een vertelstem, in de Nederlandse versie is dat de stem van Valentijn Dhaenens, uitgesproken wordt. De stem vraagt je de ogen te sluiten en zeven sterfgevallen te beleven. Zeven keer slaat de dood op het meest onverwachte moment in iemands leven toe: in een vliegtuig, in een auto, in een sneeuwstorm, tijdens het eten van aardappelpuree, ...

De dood is hier vooral een 'excuus' om het leven te vieren middels ingenieus geconstrueerde beelden die vaak melancholisch maar ook aandoenlijk of zelfs grappig zijn. Zo figureert Maurice Béjarts beroemde choreografie op Ravels *Boléro* - steevast uitgevoerd op een rond, rood podium - hier als een perfecte, opzweepende dans die een uitstapje in een zwoele bar moet suggereren. Ook Michèle Anne De Meys interpretatie van de slaapwandelande Pina Bausch in *Café Müller* levert een bloedmooie scène op waarin een vrouw in witte nachtjapon door een kamer schrijdt. Je belandt niet in een verhaal maar in zeven opeenvolgende levenseindes die het toeval delen én, bovenal, de schoonheid. Elk van de zeven eindes sluit een leven af dat voluit en met passie geleefd werd.

Meer nog dan over de dood vertelt *Cold Blood*, zowel inhoudelijk als vormelijk, over precieuze toewijding en hoe die toewijding het leven glans heeft, zelfs tijdens de barste momenten. Wondermooi om (in) te zien.